

A minimalist line-art illustration of a plant. The drawing features several large, overlapping leaves with prominent veins, arranged around a central stem structure. The style is clean and modern, using only black outlines on a white background. The word "ZIMA" is centered over the middle of the plant.

ZIMA



Nade mnou se houpou a třpytí kostnaté větve stromů. Můj dech těžce ulpívá ve vzduchu. Podepřu se, abych si mohla prohlédnout svoje okolí, a když mi prudký vítr ovane bradu, trhnu sebou. Dotknu se jí – krev zaschla, ale špína zarytá pod mými nehty mě v ráně štípe.

„Všechno se to včera doopravdy stalo,“ zašeptám.

Zamžourám mezerou v plotě a nemůžu uvěřit, že jsem si myslela, že mi neublíží. Jeho dech už sice neslyším, ale nehodlám se přibližovat víc, abych se ujistila. Otec říkával, že to je jedna z mých nejlepších vlastností. Že se z chyb ponaučím hned napoprvé. Možná že si pytlák myslel, že jsem mrtvá, a šel o dům dál. Dělá se mi špatně z představy, že mě pozoroval, zatímco jsem byla v bezvědomí a krvácela.

Od tábora mě dělí hustý les a já vím, co teď musím udělat. Duchové neduchové, do dalšího dne bez vody nepřežiju. Ze samotného pomýšlení na ni mě rozbolí jazyk. Zvířata v lese určitě z něčeho pijí.

Když se postavím na nohy, znovu se mi zamotá hlava. Předkloním se a opřu se rukama o kolena, jen tak se svět kolem mě přestane točit. Mám pocit, jako bych se potřebovala vyzvracet, ale ne vychází ze mě nic víc než jen suché dávení. Dokonce ani sliny už nemám.

Přidržíím se malého stromku, abych udržela rovnováhu, a udělám první krok zpět do lesa. Vysoko ve větvích se prožene vítr a já se roztřesu. I zvuk mých kroků v nízkém porostu zní zlověstně.

Dřív jsem lesy zbožňovala. Trávila jsem v nich každou volnou chvíli, prozkoumávala jsem, co se v nich skrývá za poklady, ale tentokrát je to jiné.

Nějaký pták varovně zakřičí. A já si nemůžu pomoci a přemítám, jestli to mělo být varování pro ostatní ptáky, nebo pro mě.

„Jsem dcera svého otce,“ zašeptám a narovnáím páteř. Věřím v medicínu. Ve fakta. V pravdy. Nenechám se nachytat pověrami. Možná že aby mohli duchové někomu ublížit, musí v ně člověk věřit. Potřebuju se držet takových myšlenek, protože v tuhle chvíli jsou moje nervy napnuté jako struny.

Netuším, kde jsem, jak daleko od tábora jsem se včera vzdálila, ale když se podívám nahoru, abych se zorientovala, obloha mi nepomůže. Vypadá, jako by ji někdo zapatlal říčním jílem – jen fádni, nekonečný pruh cínové šedi. Doma jsem o slunci zrovna dvakrát nepřemýšlela, ale tady snad není nic důležitějšího.

Když na krátkou chvíli vykoukne, spěchám k místu, kam dopadají paprsky, toužím je ucítit na kůži, ale když k němu konečně doběhnu, je už zase pryč. Přijde mi to trochu osobní, jako kdyby si se mnou Eva pohrávala.

Plazím se přes velkou hromadu vápence k dalším paprskům světla, když vtom zahlédnu zelenou skvrnu řas přilepených na okraji malé tůňky. Ze samotného pohledu na ni mi hrdlo zahoří žízní. Jak dlouho už jsem nic nepila? Hodiny... dny... nemůžu si vzpomenout. Ale když se k tůňce blížím, něco zahlédnu. Švihnutí ocasu. K vodě se sklání nějaký tvor. Zvedne hlavu – zadívají se na mě dvě černé oči jako korálky. Rozpoznám špičaté uši, úzký čumák, zrzavé zbarvení kožichu – ale něco mi na ní nesedí. Zamrám a opravdu vidím lišku, která ovšem vypadá, jako by jí někdo přes tlamu a vousky namaloval úsměv jasně červenou barvou. Slyšela jsem fámy o tom, že zvířata v těchto lesích jsou posedlá, ale když

se podívám zblízka, všimnu si, že jí u nohou leží zakousnutý králíček. Krev z něj pomalu vytéká do stojaté vody jako inkoust z převržené lahvičky v dešti.

V žaludku mi zacuká. Hlavu mám tak lehkou, že mi nejspíš každou chvíli odletí od těla. Přitisknu obličej k chladnému, mechem pokrytému kameni, abych se uklidnila. „Jsi v pořádku, to zase přejde.“ Říkám si, že bych mohla počkat, až liška odejde, a napít se zkrvavené vody, ale když mě ofoukne vánek, následuju ho do prudkého kopce a vzpomenu si, jak mi matka říkala, že voda je nejčerstvější vysoko u pramene. A voda z téhle tůňky přece musela odněkud přitéct.

Sleduju slabý zvuk crčící vody a přidržuju se po cestě do zalesněného kopce větví cesmínových keřů, jenže pokaždé, když se jich chytím, zabodávají se mi do prstů trny. Nohy se mi podlamují. Pohled mám tak rozostřený, že vždy po pár metrech musím zastavit a sebrat se, ale když konečně vylezu na vrchol, přivítá mě ten nejmilejší pohled – z vápence vyvěrá voda a stéká do malého, hlubokého jezírka. Voda vypadá úplně čistá bez známky řas... či krve... ale stejně musím být opatrná. Je těžké rozpoznat, co je skutečné a co ne. Doplazím se k hladině, nakloním se, ponořím ruce do ledové vody a plnými doušky se napiju. Většina mi z dlaně vyteče na bradu a namočí mi šaty, ale to je mi jedno. Chutná svěže – úplně jinak než voda ze studny.

Když se chystám znovu napít, zahlédnu na dně nějaký pohyb. Mezi dvěma velkými kameny leží shluk tmavých lastur, které vypadají jako srolovaná kůže, z níž se vyrábí boty. Nějací mlži.

Vím, že když se pro ně potopím, mohla bych se nachladit tak, že mě to nakonec zabije, ale když to neudělám, tak bych taky mohla pojit hladu. Svléknu si oblečení a nejprve se zkusím do vody spustit pomaloučku, ale s každým centimetrem mi přijde, jako by mě někdo stahoval zaživa z kůže. Třikrát se prudce nadechnu a vydechnu a pak se celá naráz potopím pod hladinu. Ten šok mě docela probere, a díky tomu se dokážu pohybovat rychleji. Vypáčím dvě

lastury, ale tu třetí se mi nedaří uvolnit. Vyplavu, abych se nadechla, položím dvě ukořistěné škeble na zem, vylezu z vody a najdu si kámen se zubatým okrajem. Vzduch je příjemně teplý a mně se nechce zpátky do studené vody, ale potřebuju sebrat všechnu potravu, kterou najdu.

Znovu se potopím a snažím se kamenem uvolnit i tu třetí a najednou si vzpomenu, jak mě otec vzal rybařit k velké řece. Tak moc jsem se těšila, až chytím první rybu. Na první pokus jsem ulovila krásného pstruha duhového. Bojoval tak úporně, že mě stálo všechny síly, abych ho k sobě přitáhla. A i když jsem ho dostala ven z vody, plácal sebou sem a tam, hlavou mlátil ze strany na stranu, a když jsem se chystala ho praštit klackem, sundal ho otec z háčku a hodil zpátky do vody. „Musíš si vážít těch, kteří tak moc bojují o život,“ řekl. Pamatuju si, že jsem se na něj děsně zlobila, ale teď už tomu rozumím.

Tahle lasturka se nehodlá vzdát. A já taky ne.

Vyplavu zpátky nad hladinu a vylezu ven, popadnu oblečení a své dva úlovky a okamžitě se pustím do práce, jenže se třesu tolik, že málem upustím kámen. „Dýchej, Tierney,“ zašeptám.

Přetáhnu si přes hlavu kapuci od kabátu a stulím se do kuličky, mezerou foukám horký dech na prsty, dokud se mi do nich nevrátí cit.

Teď už jistějšíma rukama zkusím znovu kamenem otevřít lasturu. Vevnitř se ukrývá tělo krémové barvy a vnitřní strana tvrdé schránky se leskne růžovými, modrými a šedými odstíny – nevím, co je to přesně zač, ale nejspíš nějaký druh škeble nebo mušle. Štouchnu do ní a ona sebou škubne. Doma je většinou vcucneme co nejrychleji, abychom je nemuseli chutnat, ale teď si ji s radostí vychutnám. Chci cítit chuť čehokoli, co nejsou žaludeční šťávy. Jen doufám, že ji zase hned nevyzvrátím. Opatrně odloučím mušli od skořápky a vložím si ji do úst. Přežvykuju každický kousek a vychutnávám si ji do poslední kalné kapky. Tu druhou jsem si chtěla nechat na později, ale čekat nedokážu. Silou ji otevřu a vysaju, ale hned nato se zakousnu do něčeho tvrdého. Napadne mě, že to

bude odlomený kousek lastury, ale když to vyplivnu do dlaně, uvědomím si, že je to říční perla, úplně stejná, jako ty na šatech, které jsem na sobě měla v Den závoju. Otáčím ji v dlani a pečlivě si prohlížím každíčký duhový odlesk, každý výstupek a důlek. Tyhle perly jsou vzácné. A já už mám dvě. Schovám si ji do kapsy k té, kterou mi věnovala June. Možná bych je mohla dát Claře a Penny, až se vrátím domů. Uvědomím si, že jsem právě poprvé po několika měsících pomyslela na návrat – na to, že se odsud dostanu živá.

Moji pozornost upoutá tichoučké šustění. Na švelení listů je příliš tlumené. Z nějakého důvodu mi připomíná domov.

Vylezu až na vrchol hřebenu nad pramenem a spatřím doširoka se rozprostírající náhorní plošinu pokrytou seschlými zbytky plevelu, z něž na pravé straně vykukuje cosi barevného.

Vydám se k té červené teče a snažím se nenechat se strhnout vlastní představivostí, ale nedá mi to a přemítám, jestli to není květina z mých snů.

Sehnu se na všechny čtyři a uvidím, že to není žádný květ, nýbrž roztřepený konec stuhy. Projede mnou vlna vzrušení. Jestliže tady v lesích byly i jiné dívky prokletého roku... a přežily... tak to dokážu i já.

Zatáhnou za volný konec stuhy, ale on nepovolí. Poposednu si, abych mohla zatáhnout silněji, když vtom uslyším, jak pod mým kolenem něco zapraská. Je to nepřirozený zvuk, trochu jako když se rozbije porcelán. Odsunu stranou uschlé býlí a hromádky hlíny a najdu pod nimi cosi tvrdého. Snažím se zjistit, co to je, když se mi palec zasekne do díry v kameni.

Akorát že to není díra...ani kámen.

Je to lidská lebka, navíc se zachovalými stoličkami.

Kolem krčních obratlů je utážená červená stuha.

Převrátí se mi žaludek. Lebku upustím na zem a zoufale se jí snažím opět zakrýt hlínou, ale nedokážu myslet na nic jiného než na dívky, které se vydaly do lesa a už se nikdy nevrátily.

Možná že jsou ty povídačky o přízracích pravdivé.